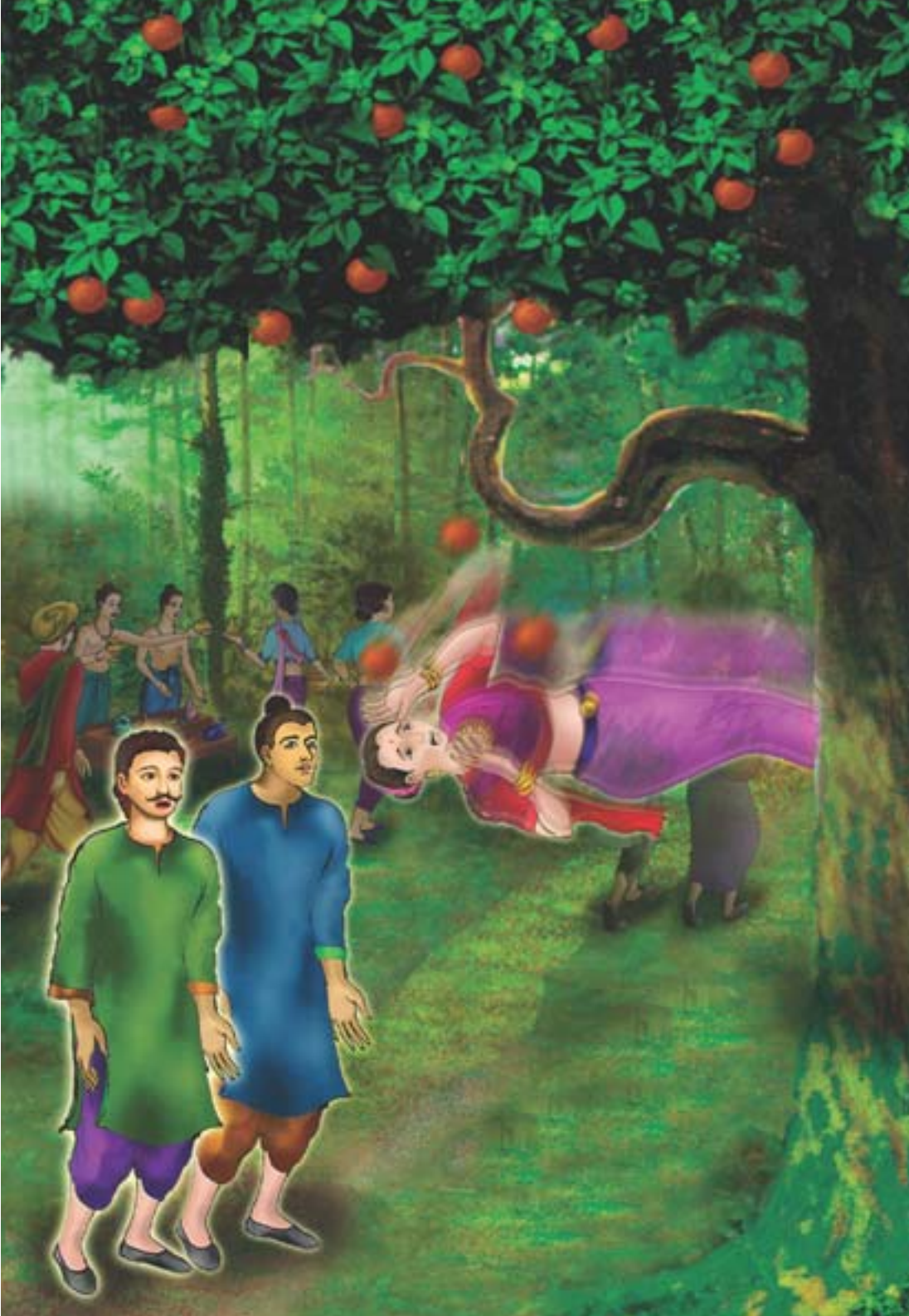

แ ผ่ น ตี น อ ร ร ม

แ ผ่ น ตี น ท อ ง

เมื่อโคทั้งหลาย ว่ายข้ามแม่น้ำไป โคจำฝูงว่ายข้ามตรง
โคทั้งหมดก็ยอมนว่ายข้ามตรงไปด้วย ในหมู่มนุษย์ทั้งหลายก็
เช่นเดียวกัน ผู้ใดได้รับสมมติแต่งตั้งให้เป็นใหญ่ ถ้าผู้นั้น
ประพฤติธรรม ประชาชนนอกนี้ก็ย่อมประพฤติธรรมตามไป
ด้วยโดยแท้ ถ้าพระราชา ผู้เป็นใหญ่ตั้งอยู่ในธรรม ราษฎรก็ย่อมอยู่
เป็นสุขด้วยกัน

แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง

๓๗๕

การช่วยเหลือตนเองและสรรพสัตว์ ให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปสู่อายตณนิพพาน ต้องอาศัยกำลังบุญกำลังบารมีมาก ตั้งแต่แบบธรรมดา อุปบารมีและปรมัตถบารมี จนกระทั่งถึงขั้นต้องสร้างบุญบารมีกันชนิดที่เรียกว่า เป็นบุญนับอสงไขยไม่ถ้วน เช่นเดียวกันกับการสงสารเพื่อนมนุษย์ प्रารณช่วยเหลือไม่ให้เขาเดือดร้อน ถ้าเรามีทรัพย์สมบัติมาก ก็ช่วยเหลือได้เต็มที่ ทำให้เขาหลุดพ้นจากความอดอยากยากจน มีความสุขความสวัสดีสบายในชีวิต ทั้งยังมีเวลาที่จะแสวงหาสิ่งที่เป็นสาระแท้จริงของชีวิต คือ พระรัตนตรัย ดังนั้นการมีบุญมากย่อมทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จอย่างง่ายดาย เราจึงจำเป็นต้องสั่งสมบุญให้ได้มากที่สุด และต้องทำกันเป็นหมู่ใหญ่ ทำอย่างต่อเนื่องจนกว่าบารมีจะเต็มเปี่ยม กระทั่งบรรลุรรคผลนิพพานไปถึงที่สุดแห่งธรรมพร้อมๆ กัน

มีธรรมภาษิตบทหนึ่งใน ราโชวาทชาดก ว่า

“เมื่อโคทั้งหลายว่ายน้ำข้ามแม่น้ำไป ถ้าโคจำฝูงว่ายคดเคี้ยว โคทั้งหมดก็ย่อมว่ายคดเคี้ยวตามไปด้วย ในมนุษย์ทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ผู้ใดได้รับสมมติแต่งตั้งให้เป็นใหญ่ ถ้าผู้นั้น ประพฤติไม่เป็นธรรม ประชาชนนอกนี้ก็ประพฤติไม่เป็นธรรมโดยแท้ ถ้าพระราชาผู้เป็นใหญ่ไม่ตั้งอยู่ในธรรม รัฐก็ย่อมอยู่ไม่เป็นสุขทั่วกัน เมื่อโคทั้งหลายว่ายน้ำข้ามแม่น้ำไป

แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง

๓๘๐

โคจำฝูงว่ายข้ามตรง โคทั้งหมดก็ยอมว่ายข้ามตรงไปด้วย
ในหมู่มนุษย์ทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ผู้ใดได้รับสมมติแต่งตั้ง
ให้เป็นใหญ่ ถ้าผู้นั้นประพฤติธรรม ประชาชนนอกนี้ก็ยอม
ประพฤติธรรมตามไปด้วยโดยแท้ ถ้าพระราชา ผู้เป็นใหญ่
ตั้งอยู่ในธรรม ราษฎรก็ยอมอยู่เป็นสุขด้วยกัน”

*ในสมัยหนึ่ง พระเจ้าปัญจาละเป็นผู้มีน้ำพระทัยงาม แต่
เหล่าอำมาตย์ข้าราชการฉ้อราษฎร์บังหลวง ทุจริตในหน้าที่
ชู้ดริตประชาชน จนชาวเมืองต้องพาลูกเมียหลบหนีไปอยู่ในป่า
จะกลับมาเฉพาะเวลากลางคืน เพราะกลางวันหากใครอยู่ที่บ้าน
เจ้าหน้าที่บ้านเมืองจะมากลั่นแกล้งรัดไถทรัพย์สินเงินทองไปหมด
สมัยนั้นพระโพธิสัตว์ได้บังเกิดเป็นรุกขเทวา สิงสถิตอยู่ที่ต้นไม้
นอกเมือง ซึ่งพระราชารับสั่งให้ชาวเมืองมาทำพิธีบวงสรวง
ต้นไม้เป็นประจำทุกปี

พระโพธิสัตว์คิดว่า “พระราชาเป็นผู้มีบุญคุณต่อเรา
พระองค์ถูกคนรอบข้างปิดหูปิดตา ให้เห็นว่าบ้านเมืองอยู่เย็น
เป็นสุข ในขณะที่บ้านเมืองใกล้จะลุกเป็นไฟอยู่แล้ว ชาวเมือง
ต่างพากันสาปแช่งพระราชาทุกวันทุกคืน”

แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง

๓๘๑

คืนนั้นพระโพิสตร์ จึงเข้าไปในห้องบรรทมของพระราช
เปเล่งรัศมีกายยืนอยู่ในอากาศ พระราชาทอดพระเนตรเห็น
ความสว่างไสวแห่งรัศมีกายของเทวดา จึงตรัสถามว่า

“ท่านเป็นใคร มาที่นี่เพราะมีความประสงค์สิ่งใด”

พระโพิสตร์กราบทูลพระราชว่า “ข้าพระองค์เป็นรุกข-
เทวา มาที่นี่เพื่อเตือนสติพระองค์ เพราะพระองค์เป็นผู้ประมาท
ในการบริหารบ้านเมืองราชสมบัติจะต้องพังพินาศในเวลาอันใกล้
และพระองค์อาจจะต้องถูกประชาชนพากันรุมประชาทัณฑ์”

เพื่อเป็นการเตือนสติพระราช พระโพิสตร์จึงสั่งสอนว่า

“พระองค์อย่าได้ประมาทเลย ความประมาทเป็นทาง
แห่งความตาย ส่วนความไม่ประมาทเป็นทางไม่ตาย ผู้ไม่ประมาท
ย่อมชื่อว่าไม่ตาย ส่วนผู้ประมาทแม้มีชีวิตอยู่ก็เหมือนคนตายแล้ว
เพราะลุ่มหลงมัวเมาจึงทำให้เกิดความประมาท เมื่อประมาท
จึงเกิดความเสื่อม เพราะความเสื่อมจึงเกิดโทษ ดังนั้น ขอพระองค์
อย่าได้ประมาท ให้หาโอกาสไปตรวจดูราษฎรตามหัวเมืองต่างๆ
และช่วยบำบัดทุกข์บำรุงสุขพลกนิกรของพระองค์เถิด”

จากนั้นพระโพิสตร์ก็อันตรธานหายไป เมื่อพระเจ้า-
ปัญจาละได้สดับถ้อยคำของรุกขเทวาแล้ว ทรงสลดพระทัยยิ่งนัก
รุ่งขึ้นจึงมีรับสั่งให้มหาอำมาตย์ ทำหน้าที่สำเร็จราชการแทน

แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง

๓๘๒

พระองค์ ส่วนพระองค์รีบเสด็จออกจากพระนครพร้อมด้วย
บุโรหิตคนหนึ่ง ทรงปลอมพระองค์เป็นชาวบ้านธรรมดา เพียง
แค่เสด็จออกจากพระราชวังไปได้โดยชนเดียว พระองค์ก็ได้ยิน
เสียงชายแก้รื้อครวญครางด้วยความเจ็บปวด เพราะถูกหนาม
ตำที่ข้อเท้า พลังสาปแช่งพระราชว่า

“ขอให้พระเจ้าปัญญาละ จงถูกลูกศรเสียบแทงในสงคราม
สลายทุกข์ทรมานเหมือนกับเราในขณะนี้ด้วยเถิด”

บุโรหิตได้ยินเช่นนั้น จึงเข้าไปถามว่า “ท่านลุง ท่านเป็น
คนตาฝ้าฟาง เดินไม่ระมัดระวังเอง ถึงได้ถูกหนามแทงเอา
พระราชินีไม่เคยมาเบียดเบียนท่าน ทำไมจะต้องสาปแช่งพระราช
ผู้เป็นเหนือหัวด้วยเล่า”

ชายชราตอบว่า “ดูก่อนพราหมณ์ ที่เราถูกหนามแทงนี้
เป็นความผิดของพระเจ้าปัญญาละคนเดียวเท่านั้น เพราะกลางวัน
พระองค์ปล่อยให้พวกราชบุรุษกดขี่ขูดรีดเอาเงินทองจากเรา
ส่วนกลางคืนเรายังถูกพวกโจรปล้นแย่งชิงทรัพย์สินอีก แผ่นดิน
ของพระราชโอง มีแต่คนไม่ตีเกิดขึ้นมากมาย น่ะพ่อคุณเอ๋ย
เมื่อมีภัยเช่นนี้ ประชาชนต่างพากันหวาดกลัว จึงเข้าป่าหาไม้มี
หนามเอามาวางเป็นที่กำบัง เรามองไม่เห็นหนามเหล่านั้น จึง
โดนหนามทิ่มตำได้รับความเจ็บปวดอยู่ที่นี่แหละ”

แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง

๓๘๓

พระราชาทรงสดับเหตุผลเช่นนั้น จึงตรัสเรียกบุโรहित พลาจตรัสว่า “ชายชราพูดถูกแล้ว เป็นความผิดของเราแท้ๆ อย่าไปตำหนิเขาเลย เราจักกลับไปเสวยราชสมบัติโดยธรรม”

จากนั้นพระราชาก็ออกเดินทางต่อไป ระหว่างทางพบ หญิงเขี้ยวโจนคนหนึ่ง กำลังปีนขึ้นไปเด็ดผักผลไม้เกิดพลาดพลัด ตกลงมา นางร้องสาปแช่งพระราชากับด้วยความเจ็บปวดว่า

“ที่เราต้องได้รับความเจ็บปวดเช่นนี้ เพราะพระเจ้า-
ปญจาละพระองค์เดียวเท่านั้น ขอให้พระราชาลัดตกลงมาจาก
ปราสาท นอนกลิ้งเกลือกทุนทुरาย ได้รับทุกข์แสนสาหัส
เหมือนเราด้วยเถิด”

บุโรहितได้ฟังคำสาปแช่งเช่นนั้น เกิดความไม่พอใจ จึง
เดินเข้าไปถามนางว่า “เธอตกจากต้นไม้เพราะความประมาท
ของเธอเอง ทำไมต้องพาดพิงมาถึงพระราชากับด้วย”

หญิงเขี้ยวโจนตอบว่า “เนื่องจากพระราชากับไม่ได้บำบัตทุกข
บำรุงสุข ไม่ได้ปกครองราษฎรโดยธรรม ปล่อยให้เจ้าหน้าที่
ทางการเมืองมาขูดรีดประชาชน แล้วยังปล่อยให้โจรมาปล้นบ้านฉฉฉอีก
ทำให้ฉฉฉต้องอดอยากยากจนลง ต้องหาเข้ากินคำลำบากอย่างนี้”

ไม่ว่าพระราชากับบุโรहितจะเดินทางไปที่ไหน ก็ได้ยินแต่
เสียงชาวบ้านสาปแช่งอยู่ทุกหนทุกแห่ง โดยที่ชาวบ้านต่างไม่รู้ว่

แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง

๓๘๔

คนแปลกหน้านี้เป็นใคร เพราะไม่มีผู้ใดเคยพบเคยเห็นพระราชา นอกจากชาวบ้านจะด่าและสาปแช่งแล้ว แม้แต่สัตว์เดียรัจฉาน ซึ่งในยุคนั้นพูดภาษามนุษย์ได้ ยังด่าทอพระองค์ด้วยความอาฆาตพยาบาท เช่นฝูงนกกำลังเอางะยปากจิกกินกบเป็นอาหาร พระราชาได้ยินเสียงกบเขียดร้องสนั่นลั่นทุ่งนาเป็นเสียงสาปแช่งพระองค์ ทำให้พระองค์รู้สึกสลดพระทัยยิ่งนัก

บุโรหิตถามกบว่า “เจ้าร้องด่าว่าพระราชาทำไม พระราชาทำอะไรให้เจ้าลำบาก”

กบร้องตอบว่า “ท่านต้องเป็นคนชั่วแน่นอน ถึงได้ยกย่องพระราชา เพราะพระราชาปล่อยให้คนชั่วรังแกคนดี ปล่อยให้คนพาลเป็นหัวหน้า เมื่อชาวบ้านถูกโจรผู้ร้ายจี้ปล้น ก็ไม่เป็นอันทำการทำงาน ไม่มีเวลาทำไรไถนา อาหารก็ขาดแคลน ถ้าหากแวนแคว้นนี้ มีพระราชาปกครองโดยทศพิธราชธรรม ฝูงนกก็จะได้กินก้อนข้าวอย่างดี มีอาหารอุดมสมบูรณ์ ไม่ต้องมาจิกพวกข้าเป็นอาหารอย่างนี้หรอก”

พระราชาได้ฟังเช่นนั้น จึงรีบเสด็จกลับเข้าวัง เรียกประชุมเหล่าอำมาตย์ข้าราชการบริพารทั้งหมดทันที ทรงประกาศนโยบายให้ทั้งข้าราชการและราษฎรประพฤติธรรม ด้วยการสมาทานศีล ส่วนพระองค์ทรงใส่พระทัยบริหารบ้านเมือง

แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง

๓๘๕

ลงโทษผู้ที่ทำความผิด สนับสนุนคนทำความดีให้ได้รับตำแหน่ง
สูงยิ่งๆ ขึ้นไป ทรงปกครองด้วยทศพิธราชธรรม ทำให้บ้านเมือง
เกิดความสงบสุขร่มเย็น ประชาชนต่างมีความสุขกันถ้วนหน้า

เราจะเห็นว่า หากยุคลสมัยใดได้ผู้นำที่ดีมีคุณธรรมมา
บริหารประเทศ ยุคลสมัยนั้นประเทศชาติก็เจริญรุ่งเรือง
ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข โลกย่อมบังเกิดสันติสุข ไม่มีการรบรา
ฆ่าฟันกัน มีแต่การแบ่งปันเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ประรณาดิตต่อกัน
เมื่อกระแสใจของชาวโลก ตั้งมั่นอยู่ในคุณงามความดี ไม่
ประมาทในชีวิต ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ลังสมบุญอยู่
เป็นนิตย์ ฝนฟ้าจะตกต้องตามฤดูกาล ข้าวปลาอาหารจะอุดม
สมบูรณ์ เศรษฐกิจจะมีสภาพคล่อง ประชาชนไม่อดอยากยากจน
โรคภัยไข้เจ็บก็น้อย ผู้คนมีอายุยืนยาว ผิวพรรณวรรณะผ่องใส
ทุกสิ่งทุกอย่างจะดีหมด

ตรงกันข้าม หากยามใดที่จิตสำนึกของมนุษย์ตกต่ำ ผู้นำ
ไม่ประพฤติธรรม ประชาชนไม่ประพฤติธรรม มัวประมาทเล่นเล่อ
ถูกระแสบาปเข้าบังคับบัญชาอยู่ภายใน ให้คิดชั่ว ทำชั่ว
เมื่อนั้นเศรษฐกิจก็จะตกต่ำ ดินอากาศฟ้าแปรปรวน โรคภัยไข้เจ็บ
ก็เกิดขึ้นมากมาย

ดังนั้น ศีลธรรม คือ เครื่องพลิกผันสถานการณ์ที่ย่ำแย่

แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง

๓๘๖

ให้กลับดีขึ้นมาได้ การประพฤติธรรมเท่านั้นที่จะช่วยคุ้มครองโลกให้ปลอดภัยได้ เราจึงควรตั้งใจประพฤติธรรมกันให้เต็มที่ช่วยกันนำศีลธรรมไปสู่มวลมนุษยชาติด้วย จิตใจชาวโลกจะได้สูงขึ้น สิ่งที่ดี จะได้บังเกิดขึ้น และเมื่อใดทุกคนในโลกคิดกันได้ อย่างนี้ รู้จักสั่งสมบุญบารมี เมื่อนั้นโลกก็จะพบกับสันติสุขที่แท้จริงอย่างแน่นอน หากเราปรารถนาให้โลกมีสันติภาพ เราต้องปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกาย ถึงสันติสุขภายใน และช่วยกันขยายสันติสุขนี้ไปทั่วโลกให้ได้

